

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 14^{ης} ΙΟΥΝΙΟΥ 1934

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ὁ Πρόεδρος ἀνακοινοῖ τὸν θάνατον τοῦ τακτικοῦ μέλους τῆς Ἀκαδημίας Χρήστου Τσουντα καὶ προσθέτει τὰ ἑξῆς:

Ὁ ἀρχαιολόγος, καθηγητὴς καὶ ἐκ τῶν ἰδρυτικῶν τῆς Ἀκαδημίας μελῶν Χρήστος Τσουντας εἶναι τόσο πολὺ γνωστὸς καὶ τόσο δίκαιως πεφημισμένος διὰ τὰς ἐρευνητικὰς, ἐπιστημονικὰς, συγγραφικὰς καὶ καλολογικὰς αὐτοῦ ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ψυχικὰς, τοῦ ἠθους καὶ τοῦ χαρακτῆρός του ἀρετὰς, ὥστε θὰ ἐπερίττευεν ἢ μετὰ τῆς ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τοῦ Ὄργανισμοῦ τῆς Ἀκαδημίας ἀναγγελίας τοῦ θανάτου αὐτοῦ καὶ στοιχειώδης ἔστω ἀναγραφῆ τῆς πνευματικῆς του δράσεως. Ἡ Ἀκαδημία ἄλλως παρεκάλεσε συνάδελφόν του Ἀκαδημαϊκὸν—ἐκτελεσαντα τὸ θλιβερόν, ἀλλὰ καὶ τιμητικόν, αὐτὸ καθήκον—να ἀναπτύξῃ, μετὰ τὴν κατάθεσιν ἀπὸ μέρους τῆς Ἀκαδημίας στεφάνου ἐξ Ἑλληνικῆς δάφνης, τὰ κατ' αὐτὸν καὶ τὰ ἔργα του.

Εἰς τὴν σειρὰν τῶν συγγραφῶν τοῦ Χρήστου Τσουντα προέχουν κυρίως δύο, αἵτινες ἐχαρακτηρίσθησαν καὶ διεθνῶς ὡς μνημειώδεις «ἡ περὶ τοῦ Μυκηναϊκοῦ πολιτισμοῦ» καὶ ἡ «Ἱστορία τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Τέχνης».

Ὅταν μοὶ ἐδόθη ποτὲ ἀφορμὴ νὰ χαράξω γραμμὰς τινὰς περὶ τοῦ Χρήστου Τσουντα εἶπα ὅτι «ὄλβιος εἶναι, ὅστις διὰ τῆς ἐργασίας του καὶ μόνης δημιουργεῖ ἐπιφανῆ θέσιν εἰς τὴν Ἐπιστήμην καὶ διὰ τῆς ἀρετῆς του καὶ μόνης διαπρεπῆ εἰς τὴν Κοινωνίαν. Αἱ τοιαῦται θέσεις παρακολουθοῦσι τοῦ αὐτοῦψουμένου τὸ ὄνομα, ὅπως τὸ περίπνευμα τῆς ψυχῆς, καὶ πέραν τοῦ τάφου».

Ὁ Χρήστος Τσουντας θὰ ζῆσῃ αἰώνως.

Ἡ Σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης συλλυπεῖται τὴν Ἀκαδημίαν διὰ τὸν θάνατον τοῦ Χρήστου Τσουντα.